

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Lipsku II Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący SSR Michał Krakowiak

Protokolant: Anna S[REDAKTED], Klaudia Ch[REDAKTED], Wojciech S[REDAKTED], Sylwia
Ś[REDAKTED]

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 27 marca 2019 roku, 22 maja 2019
roku, 07 sierpnia 2019 roku, 09 października 2019 roku

sprawy przeciwko: Konradowi P[REDAKTED],

s. Zbigniewa i Anny z d. Ł[REDAKTED], ur. [REDAKTED] roku w Lipsku

oskarżonemu o to, że:

- I. w dniu 26 listopada 2017 roku w Łaziskach, gminy Ciepiałów, powiatu lipskiego, województwa mazowieckiego, wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi, innych niż włókniste o masie 0,22 grama,
tj. o przestępstwo przewidziane w art.62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. (DZ. Ustaw z 2018 roku, poz. 1030- tekst jednolity).
- II. w dniu 26 listopada 2017 roku w Łaziskach, gminy Ciepiałów, powiatu lipskiego, województwa mazowieckiego prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki Volkswagen Caddy o numerze rejestracyjnym [REDAKTED] pod wpływem środka odurzającego w postaci THC w stężeniu 6,2 ng/ml krwi.
tj. o przestępstwo przewidziane a art. 178a§ 1 kk.

orzeka:

1. oskarżonego Konrada P. [REDAKTOWANE] uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie powołanego przepisu skazuje go a na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;
2. oskarżonego Konrada P. [REDAKTOWANE] uznaje, w ramach czynu opisanego w punkcie II (drugim) części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2017 roku w Łaziskach, gminy Ciepiałów, powiatu lipskiego, województwa mazowieckiego prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki Volkswagen Caddy o numerze rejestracyjnym [REDAKTOWANE] w stanie po użyciu środka odurzającego w postaci THC ze stężeniem jego wynoszącym 6,2 ng/ml krwi, to jest wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie powołanego przepisu skazuje go, a na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw w zw. z art. 20 § 1, § 2 pkt 2 kw w zw. z art. 21 § 1 kw wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym,
3. na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia oskarżonemu Konradowi P. [REDAKTOWANE] za wykroczenie przypisane mu w punkcie 2 (drugim) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego w art. 87 § 3 kw,
4. na podstawie art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci zawiniątka papierowego z zawartością ziela konopi innych niż włókniste o wadze netto 0,132 grama przechowywanych w Magazynie Narkotyków Komendy Wojewódzkiej Policji z/s w Radomiu, przy czym zarządza ich zniszczenie,
5. na podstawie art. 627 kpk obciąża oskarżonego kosztami procesu w kwocie 1406,20 zł (jeden tysiąc czterysta sześć złotych dwadzieścia groszy), w tym 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłat sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2017 r. około godz. 22:50 w miejscowości Łaziska, gmina Ciepiałów, oskarżony Konrad P. [REDAKTOWANO] został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji Wojciecha S. [REDAKTOWANO] i Jakuba P. [REDAKTOWANO]. Oskarżony jechał wówczas pojazdem Volkswagen Caddy o numerze rejestracyjnym [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] w kierunku miejscowości Wielgie. (zeznania świadka Wojciecha S. [REDAKTOWANO] k. 105v., wyjaśnienia oskarżonego- k. 101v.).

Kontrolę przeprowadzono w ramach akcji Stop Trzeźwość. Przeprowadzone badanie stanu trzeźwości oskarżonego wykazało 0,0 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Policjant Jakub P. [REDAKTOWANO] ujawnił u oskarżonego zawiniątko z suszem roślinny. Oskarżony przyznał wówczas, że znalazł ten środek w miejscowości Wielgie na terenie skweru. (zeznania świadka Wojciecha S. [REDAKTOWANO] k. 105v.)

Oskarżony Konrad P. [REDAKTOWANO] podczas rzeczonej kontroli drogowej miał rozszerzone źrenice, mówił powoli, miał suchość w ustach, co zauważył policjant Wojciech S. [REDAKTOWANO]. Oskarżony przyznał, że zażył posiadany środek w miejscowości Wielgie z kolegami. (zeznania świadka Wojciecha S. [REDAKTOWANO] k. 105v.)

W związku z zatrzymaniem oskarżonego i planowanym osadzeniem w PDOZ KPP w Lipsku oskarżonego Konrada P. [REDAKTOWANO] poddano badaniu lekarskiemu w Szpitalu Powiatowym w Lipsku oraz pobrano od niego krew celem przebadania na zawartość środków odurzających. (zeznania świadka Wojciecha S. [REDAKTOWANO] k. 105v.)

Czynności te przeprowadziła lekarz Małgorzata N. [REDAKTOWANO] przy asyście pielęgniarki Renaty C. [REDAKTOWANO]. Udział tej ostatniej był konieczny z uwagi na pobieranie krwi od oskarżonego. W czasie

tych czynności był on spokojny. Nic z jego zachowania nie wzbudziło u lekarza podejrzeń co do stanu trzeźwości czy też wpływu środków odurzających. (protokół pobrania krwi- k. 49, zeznania Małgorzaty N [REDACTED] k. 113v., zeznania Renaty C [REDACTED] - k. 105v.-106)

Wspomniane wcześniej zawiniątko ujawnione w samochodzie oskarżonego zawierało 0,22 grama suszu roślinnego o wadze 0,22 grama - niewielką ilość z tego suszu poddano badaniu testerem narkotykowym M.M.C. International B.V. Cannabis Test nr 131141 z wynikiem pozytywnym (protokół użycia testera narkotykowego- k. 18, protokół z ważenia- k. 19).

Rzeczony susz poddano następnie badaniu w Laboratorium Kryminalistycznym KWP z/s w Radomiu, które wydało opinię nr HL-IV-4792/17, gdzie stwierdzono, iż dowodowy susz, to konopie inne niż włókniste, znajdujące się w wykazie środków odurzających grup I-N i IV-N stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii z późniejszymi zmianami, którego posiadanie jest kontrolowane przez ustawę (opinia- k. 46-47v.).

Krew pobraną od oskarżonego poddano badaniu w Instytucie Medycyny Sądowej im. Prof. Dra Jana Sehna w Krakowie, który wydał opinię nr 4949/2017/TT. W wyniku analizy we krwi tej stwierdzono stężenie THC wynoszące 6,2 ng/ml oraz stężenie THCCOOH wynoszące 23 ng/ml. Wskazano, że THC jest psychoaktywnym składnikiem konopi; występuje też w haszyszu; THC wywiera efekt sedatywny, pobudzający lub halucynogeny w zależności od dawki; upośledza sprawność psychofizyczną na wiele sposobów- może zaburzać koordynację ruchów, koncentrację, wpływać na postrzeganie otoczenia, w tym na postrzeganie czasu i odległości, upośledzać pamięć krótkotrwałą oraz wpływać na spowolnienie czasu reakcji; efekt oddziaływania utrzymuje się najczęściej do 2-4 godzin po zażyciu konopi, może być jednak dłuższy.(opinia- k. 50-54)

Oskarżony Konrad P [REDACTED] nie był uprzednio karany (dane o karalności - k. 32). Aktualnie rozpoczął prowadzenie gospodarstwa rolnego (wyjaśnienia oskarżonego- k. 116).

Oskarżony Konrad P[REDAKTOWANE] przesłuchany w dniu 27.11.2017 r. , przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wówczas występkę z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Złożył wyjaśnienia, podając m.in. swoje twierdzenia co do okoliczności uzyskania konopi oraz jej zażycia.

Konrad P[REDAKTOWANE] przesłuchany w dniu 12 grudnia 2018 r., nie przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu już wówczas obu występów wskazanych później w akcie oskarżenia, przy czym odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony w toku przewodu sądowego przyznał się jedynie do popełnienia występkę z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Złożył krótkie wyjaśnienia, odpowiadając jedynie na pytania oskarżonego.

Sąd zasadniczo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w odniesieniu do jego relacji co do faktów. Nie sposób podważyć wiarygodności jego relacji, odwołując się do reguł doświadczenia życiowego czy też zasad logicznego rozumowania. Podobnie waloru dowodowego wyjaśnień oskarżonego nie podważają dowody zebrane w sprawie, w tym zeznania świadka Wojciecha S[REDAKTOWANE] opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Jedynie wątpliwości w świetle tychże dowodów mogła budzić ta część wyjaśnień, w której przeczył on zażywaniu ziela konopi w późniejszym czasie, bliższym przeprowadzonej kontroli drogowej – później niż na imprezie ostatekowej, o której mówił. Zaznaczyć należy, że świadek Wojciech S[REDAKTOWANE] nabrał jednak pewnych podejrzeń co do stanu oskarżonego pod kątem wpływu środka odurzającego. Stanowczo wskazał na poszerzone źrenice, powolną mowę, suchość w ustach.

Sąd zeznaniom tego świadka dał w pełni wiarę z kilku zasadniczych powodów. Jest to osoba obca dla oskarżonego, funkcjonariusz Policji, mający z nim do czynienia jedynie w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi. Jego relacja co do wielu wątków znajduje potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Jeśli chodzi o samą wspomnianą kwestię poszerzonych źrenic, powolnej mowy, suchości w ustach, to logicznie rozumując, tego rodzaju okoliczności mogły istotnie funkcjonariuszy skłonić do podjęcia

wobec oskarżonego czynności poszukiwawczych zmierzających do ujawnienia przedmiotów, których posiadanie jest zabronione- w tym konkretnym przypadku narkotyków. Tym samym relacja tego świadka jawi się jako logiczny ciąg zdarzeń.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków Małgorzaty N[REDAKTED] Renaty C[REDAKTED]. Ich relacje dotyczą zachowania oskarżonego w trakcie poddawania go czynnościom medycznym w Szpitalu Powiatowym w Lipsku. Są to osoby obce dla Konrada P[REDAKTED] nie mające jakiegokolwiek interesu w ewentualnym składaniu fałszywych zeznań w tej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Jeśli chodzi o pierwszy z zarzucanych mu czynów, to Konrad P[REDAKTED] zrealizował znamiona strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zabronionego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechny jest pogląd, iż narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt IV KK 444/16, Lex nr 2306381; tak też np. wyroki SN: z dnia 4 listopada 2008 r., IV KK 127/08, LEX nr 477887, z dnia 16 kwietnia 2009 r., IV KK 418/08, LEX nr 503619, z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140, z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 304/09, LEX nr 1663550, z dnia 20 kwietnia 2011 r., IV KK 26/11, LEX nr 794512, postanowienie SN z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 103)

Z bogatego orzecznictwa sądów powszechnych wynika, iż dawką marihuany nadającą się do zażycia i wywołania efektu uderzenia może być ilość zbliżona do ujawnionej u oskarżonego. Oskarżony i jego obrońca, zważywszy na stanowisko procesowe obrony co do tego czynu, zdawali się podzielać takie zapatrywanie. Jeśli chodzi o stronę podmiotową rzeczzonego występku, to jak

wyjaśnił sam oskarżony, wiedział co to za substancja, znane mu było jej działanie, albowiem wcześniej ją zażywał.

Występek z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Z racji na w pełni świadome władowanie środkiem odurzającym, możliwość zachowania się zgodnie z prawem- nie objęcia w posiadanie znalezionej substancji, brak po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, stopień zawinienia oskarżonego w popełnieniu przedmiotowego czynu ocenić należy jako znaczny.

Mając na uwadze małą ilość posiadanego środka odurzającego, stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako nieznaczny.

Uwzględniając powyższe, a także mając na uwadze potrzebę oddziaływania wychowawczego na oskarżonego, Sąd wymierzył Konradowi K. [REDAKTOWANO] na podstawie art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 §1 kk wymierza mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. Sankcja taka będzie wystarczającą dolegliwością dla wyżej wymienionego; pozwoli mu na pewną refleksję nad swoim postępowaniem; skłoni do prezentowania w przyszłości postaw zgodnych z obowiązującym prawem.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii należało orzec przepadek dowodu rzeczowego w postaci suszu zatrzymanego u oskarżonego. Sąd na skutek omyłki wskazał jako podstawę tego rozstrzygnięcia art. 72 ust. 2 powołanej ustawy, lecz z uwagi na to, iż dotyczy ona podstawy prawnej rozstrzygnięcia, nie podlega ona korekcie w trybie art. 105 kpk.

Konradowi P. [REDAKTOWANO] zarzucono również przestępstwo z art. 178 a § 1 kk. Z przepisu tego wynika, iż odpowiedzialności karnej podlega, ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przestępstwo to może być popełnione tylko przez osobę, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego oraz jest

osobą prowadzącą pojazd mechaniczny. Kluczowym elementem przyjęcia kwalifikacji z art. 178a § 1 k.k. jest prowadzenie przez sprawcę pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem działania środka odurzającego (por. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. II KK 306/11).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013 r. w sprawie sygn. akt IV KK 136/13 słusznie wskazano, co następuje: „W aktualnym stanie prawnym, sąd rozpoznający sprawę o przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione pod wpływem środka odurzającego, każdorazowo musi ustalić, czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu”.

W rozważanym przypadku opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych co do kwestii wpływu obecnego we krwi oskarżonego środka na sprawność psychomotoryczną kierującego. W rozpoznawanej sprawie brak dowodów na to, że wpływ ten był wyższy niż analogiczny do stanu po spożyciu alkoholu. Intensywne oddziaływanie THC na oskarżonego nie zostało stwierdzone przez lekarza Małgorzatę N[REDAKTOWANO] nie wskazała ona w protokole pobrania krwi na wystąpienie ograniczenia sprawności psychoruchowej badanego. Nie wynika to również z zeznań tego świadka oraz z zeznań Renaty C[REDAKTOWANO]. Osoby te odbierały zachowanie oskarżonego w trakcie czynności medycznych za normalne; nie miały co do niego żadnych podejrzeń. Krew została pobrana, bo takie polecenie wydała Policja. Z zeznań świadka Wojciecha S[REDAKTOWANO] również nie wynika niezbicie, iż oskarżony był pod wpływem środka odurzającego w rozumieniu art. 178a § 1 kk czy też po jego użyciu środka podobnie działającego do alkoholu w rozumieniu art. 87 § 1 kw. Z relacji tego świadka (wspomina o rozszerzonych źrenicach oskarżonego, powolnej mowie, suchości w ustach) w połączeniu z wynikami badań toksykologicznych wysnuć można jednak pewny wniosek, iż oskarżony był co najmniej w stanie określonym w art. 87 § 1 kw.

W tym stanie rzeczy zasadna była zmiana opisu zarzucanego oskarżonemu czynu i zmiana jego kwalifikacji prawnej na wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony kierował samochodem osobowym, a więc pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, na drodze publicznej. Uruchomienie i prowadzenie pojazdu było objęte przez oskarżonego zamiarem bezpośrednim. Ustalone okoliczności faktyczne pozwalają również na przyjęcie, iż oskarżony co najmniej godził się z tym, iż prowadzi samochód, będąc po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu. Osoba, która zażywa środki odurzające, przed rozpoczęciem prowadzenia pojazdu mechanicznego musi mieć obiektywnie uzasadnioną pewność, że nie znajduje się w stanie pod wpływem ich działania lub po użyciu takiego środka. W innej sytuacji działa z zamiarem ewentualnym, który mieści się w granicach umyślności, a w konsekwencji musi prowadzić do przyjęcia, że zachowanie takiej osoby wyczerpuje znamiona czynu zabronionego, w tym wypadku art. 87 § 1 kw. Oskarżony był świadom spożywania środków odurzających. Oskarżony znał sposób oddziaływania zażytych środków na jego psychikę i zwykłe funkcjonowanie (wyjaśnił, że wcześniej już zażywał marihuanę), a tym samym na zdolność do kierowania pojazdem. Zdaniem Sądu, oskarżony, co najmniej godził się z tym, że kieruje pojazdem, znajdując się w stanie po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu.

Tym samym zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe elementy wykroczenia z art. 87 § 1 kw zostały przez oskarżonego wypełnione.

Wykroczenie z art. 87 § 1 kw zagrożone jest karą aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych. Mając na uwadze fakt działania oskarżonego z zamiarem ewentualnym, mając na uwadze nieznaczną zawartość THC we krwi, fakt poruszania się wiejską, mniej uczęszczaną drogą, brak uprzedniej karalności oskarżonego, przyjmując należało, że kara aresztu w rozpoznawanym przypadku byłaby zbyt surowa. Z kolei kara grzywny w wymiarze oscylującym wokół dolnej granicy zagrożenia byłaby zbyt łagodna, a oskarżony z uwagi na stan majątkowy i dochody nie byłby w stanie uiścić wyższej grzywny.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zasadne było zastosowanie art. 39 § 1 i 2 kw i nadzwyczajne złagodzenie kary – wymierzenie kary ograniczenia wolności.

Decydując się na karę ograniczenia wolności Sąd wziął pod uwagę, że kara tego rodzaju może osiągnąć wobec oskarżonego cele wychowawcze, głównie z uwagi na jej efektywne wykonanie i odczuwalną dla oskarżonego dolegliwość.

W ocenie Sądu wystarczająco dolegliwa będzie w rozpoznawanym przypadku sama kara ograniczenia wolności, a zatem na zasadzie art. 39 § 1 kw odstąpiono od wymierzenia środka karnego (obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów mający swoją podstawę w art. 87 § 3 kw).

Na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności Sąd winien zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk zaliczyć okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Wyrok nie zawiera takiego rozstrzygnięcia, lecz w tym przypadku zachodzi możliwość jego korekty w trybie art. 420 § kpk.

Orzeczenie o kosztach oparto na dyspozycji art. 627 kpk. Koszty te obejmują wydatki w łącznej kwocie 1406,20 zł (opinie biegłych- 241,11 zł i 845,09 zł, ryczałt za przechowywanie zajętych przedmiotów- 40 zł, informacja z KRK- 30 zł, ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym, ryczałt za doręczenia w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji- 20 zł), opłatę sądową w kwocie 180 zł ustaloną na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych obliczona od kar wymierzonych za oba czyny.

Z: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego adw. Tomaszowi O., PR w Lipsku, której wypożyczyć jednocześnie akta sprawy.

5.11.2019 r. SSR Michał Krakowiak